

Jaký svět slibuje Lucifer aneb příběh jednoho boje

Již od pradávna jsou si mýty různých národů, filozofické a náboženské učení vědomy existence jak vyšších světů božstev nebo rajských míst, tak i temných světů démonických pekelných sil. Mnoho z nich bylo popsáno také ve starověkých pojednáních. Existují však i světy antisvěta neboli pekel našeho vesmíru, tedy ty světy, které jsou nemocí vesmíru, stejně jako všechny temné světy (viz další témata).

Kdo do takových světů padá, jak souvisí s naším světem, a mohou tam skončit duše zemřelých? Co čeká toho, kdo tam spadne? Odpovědi na tyto otázky přinesla prostřednictvím vědomého snění staroindická bohyně Kálí (Durga). Mimochodem, mnozí z nás si její obraz spojují s temnými světy démonů. Ale je tomu skutečně tak? Proč je rozhněvaná hypostáze bohyně, která zabíjí démony neřesti, najednou spojována se světem samotných démonů?

Jaké boje nyní probíhají v těžkých světech našeho vesmíru, aby byla zajištěna jeho existence a aby obyvatelé démonických světů nemohli uchvátit nové prostory? Jak se to vše projevuje v našem fyzickém světě?

Zejména o tom budeme dnes hovořit... Těmto informacím můžeme věřit, nebo nevěřit, ale možná se může někdo zamyslet nad tím, že ne vše je pro nás viditelné z toho, co existuje ve skutečnosti, a že existuje mnoho příčin a

důsledků událostí v jiných světech, které pro nás nejsou viditelné z našeho fyzického světa...

Takže. ...Ohnivě svítání vzplálo a probudilo spící oblohu. Zasněžené vrcholky hor se zbarvily vínovou barvou. Mlha stoupající ze dna údolí se postupně začala rozpouštět a nyní její chuchvalce zvedl další poryv větru.

Dole už je vidět rozbouřený proud prodírající se skalami ve stále se černající soutěsce. Poryvy větru však byly silnější a silnější. A někde v dálce se ozvalo zahřmění. Do potemnělé oblohy udeřil první blesk a na okamžik ozářil údolí bílým zábleskem. Hrom se ozýval mnohonásobnou ozvěnou. Pak však oblohu s novou silou prořaly obrovské blesky a v jejich záblescích se vynořila majestátní ženská postava...

Všechno kolem jakoby zmizelo a jen bílá záře a modré odlesky se vznášely dokola kolem.

Černá postava s ohnivými očima se ukázala být obrazem indické bohyně Kálí.

...Ale tady už není protkaná blesky a obrysy mraků... Je... živá a dívá se skrze mě svým ohnivým pohledem a... usmívá se, a je tak známá a povědomá.

„Vítej, sestro,“ probleskla vědomím její slova, i když nerozevřela rty.

„Nastal čas vyprávět lidem o různých světech a o tom, kam se lze dostat, pokud se sní o věčném životě, žebrajíce o zdraví a mládí u démonických sil...“ pokračovala ve svém vyprávění.

„Ano, samozřejmě, ne každý o to žádá d'ábly a většinou tyto žádosti letí k těm, které lidé považují za bohy nebo svaté. Tyto prosby však duchové světla a samotný vesmír nesplní, protože jsou v rozporu s podmínkami inkarnace žadatelů.

Hustý pozemský svět samsáry vytváří optimální fyzická těla pro absolvování lekcí a rozplétání karmických uzlů, a to právě díky možnosti měnit fyzická těla, a tím i podmínky existence. Právě tímto mechanismem éter, Bytí upravuje okolnosti, vyrovnává rezonance samotného ducha a podmínky, v nichž přebývá. A pokud duch z jakéhokoli důvodu změní frekvence svých vibrací, musí se automaticky změnit i podmínky, v nichž přebývá.

Někdy a velmi často toho lze dosáhnout pouze novou inkarnací v jiné rodině, zemi, za jiných okolností narození. To může vést jak k odpracování karmického uzlu, který vyžadoval určité podmínky, tak naopak k uvázání nového uzlu a pádu ducha.

Proto je jakýkoli požadavek na věčné mládí a nesmrtelnost těla obecně v rozporu s principy samsáry pobytu ducha v pozemském světě. Věčné tělo zbavuje ducha možnosti vyvíjet se, uvrhuje jej do vězení. Ve fyzickém trojrozměrném projevu neexistuje svět, kde by existoval věčný život.

Ano, existují světy, ve kterých fyzický život trvá velmi dlouho, ale tam jsou duchové zcela jiné vibrační úrovně inkarnováni pro určité úkoly a tyto úkoly nesouvisejí s

rozvazováním karmických uzlů. A pokud se tam duchovi náhle podaří spadnout, pak okamžitě ztrácí své fyzické tělo, tj. umírá, aby se inkaroval do světa, který je pro něj nyní vhodný.

Právě vibrace ducha samotného a světa, ve kterém je inkarnován, určují dobu trvání způsobilosti těla, jeho tzv. mladost zdraví, ale v pozemském světě jsou ve větší míře určovány ne duchem a jeho vibracemi, ale obecnými vibracemi prostoru, vlastnostmi světa samotného. A „vysocí“ duchové inkarnující se v něm s určitými úkoly vědí, do čeho jdou. Ale vždy jich bylo velmi málo.

Pozemský svět je velmi těžký, ale duchové, kteří se v něm inkarnují, jsou s ním většinou v souladu. Ale i učitelé, kteří přišli do tohoto světa, v něm zestárnou a onemocní, protože takové jsou vibrace světa a poslání učitelů v tomto světě je také jen dočasné. Nekarmiční duchové, kteří přicházejí s úkoly, nikdy nebudou usilovat o věčné tělo a věčnou mladost, to pro ně není to hlavní a v jejich poslání to není potřeba. Nebudou záměrně přetvářet éter kolem sebe, aby si udrželi mladost zkaženého dočasného těla, neboť to by byl začátek jejich pádu jako duchů kvůli myšlenkám na sebe a své pohodlí, které pro plnění jejich úkolů inkarnace vůbec není nutné.

Proto žádný duch z takzvaných vyšších světů nikdy neodpoví na žádost člověka o věčný tělesný život, prodloužení života nebo věčné mladosti. Na všechny tyto žádosti okamžitě odpovídají duchové z démonických světů. Dívají se však, kdo o to požádal, a na žádosti odpovídají jen těm, které mohou chytit jako kořist ve svých těžkých světech, tedy těm, kteří jsou již zatíženi neřestmi. Právě těm začnou „pomáhat“ tím, že jim nastolují situace, kdy by s nimi mohli „podepsat smlouvu“.

Mohou to být všemožné sekty nebo školy, kde zaplacení jakéhokoli duchovního poznání je již podpisem této smlouvy, nebo kde se provádějí různá zasvěcení.

Za to mohou dát nějaké pozemské výhody a úspěch zejména v hmotné rovině nebo v kariéře, slávě, postavení v tomto světě nebo udržovat zdraví těla.

Ale i tak jsou jejich zdroje omezeny v rámci fyzické trojrozměrnosti, takže nemohou darovat věčný život a věčnou mladost ani svým adeptům, kteří jim zcela zaprodali své duše, tj. sami sebe.

Ale vždyť toto ve svých smlouvách pokaždé slibují svým nejvyvolenějším a nejoddanějším za určité zásluhy, které z nich dělají demony. Všichni, kdo prošli satanskými rituály a spáchali obłudné činy, mají ve smlouvách s hierarchy temnoty dohodu o věčném fyzickém životě, věčném mládí a nekonečném samoléčení těla. Vždyť je to jejich nejcennější sen, kromě vládnutí, bohatství a moci.

Mnozí právě pro tento sen o věčném životě a tělesné mladosti provádějí ty nejstrašnější rituály pádu ducha a obětují své příbuzné, známé nebo hledají děti bez domova, bezdomovce, využívají války a tragédie... Nebo tyto tragédie sami vytvářejí, obětují tisíce a miliony životů pod rouškou například válek nebo jakýchkoliv masakrů, zinscenovaných katastrof a podobně. Možná jsou to hrozná

fakta, ale většina z toho, co v dějinách vedlo k masové smrti, nebyla náhodná (ve smyslu nezpůsobená člověkem), kromě skutečných přírodních katastrof.

Na základě toho by si někdo mohl myslet, že, jak se sluší na pekelné síly, démony lží a podvodu, hierarchové temných světů zákeřně klamou ty, kdo s nimi podepsali smlouvy. Vždyť nikdo nedostal věčný život a věčné mládí, navzdory obludným rituálům...

Ale zákeřnost antisvěta je ve skutečnosti ještě zákeřnější! Hierarchové antisvěta ve skutečnosti drží slovo. Ve skutečnosti posílají duše svých stoupenců po jejich fyzické smrti do některého ze světů antisvěta, kde znovu získají svá fyzická těla. A tato těla nemohou být zabita, jsou tam okamžitě uzdravena, ale je pro ně téměř nemožné tento svět kvůli tomu opustit.

Tento svět je pastí pro duchy, kteří se zaprodali hierarchům antisvěta.

Tento svět vytvořil sám Lucifer pomocí energetických zrcadel a zakřivení prostoru v již existujících strukturách éteru, jako experiment v prostoru antisvěta.

Obecně se podobá pavučině nebo rozvětvené síti éterických struktur jako krevní systém nebo žilky v listech rostlin, které pronikají téměř celým antisvětem a přicházejí do styku s hustými světy našeho světa.

Tento svět je prostorem, který je sám do sebe zkroucený, jako rovina stočená do trubice, neboť odpovídá přibližně mínus dvaapůlté dimenzi. Tato stočená rovina v sobě vytváří úplnou iluzi objemu a prostoru. Objem je navíc hmatatelný a hustý a vjemově se neliší od trojrozměrného fyzického světa, který například pocítují všichni žijící na Zemi.

Tato prostorová ‚trubice‘ vytváří ve vesmírném prostoru antisvěta rozvětvenou pavučinu. To znamená, že jedna pavučinka takřkajíc ‚v řezu‘ je také tato prostorová trubice.

Duchové v ní se mohou pohybovat pouze uvnitř pavučiny, uvnitř pavučinek, jako v tunelech, ale ze svého světa to nevidí. Tato trubice pro ně tam uvnitř není viditelná jako trubice, stejně jako pro ně není viditelná celá pavučina. Tam vidí obyčejný prostor podobný trojrozměrnému. A všichni jsou v tělech podobných trojrozměrným. Jejich těla však zcela navenek odpovídají podstatě jejich duchů, jakými jsou. Takže onen svět je obýván příšerami a monstry, jak je chápou pozemšťané.

...Není tam žádný vesmír ani planety. Celý tento svět je v každém bodě stejný a představuje nekonečnou bezednou... bažinu.

Ano, opravdová bažina plná blátivé břečky, kde se tu a tam střídaly ostrůvky močálu a hustší břečky. Na některých místech je řídká mrtvá a rozkládající se vegetace v podobě keřů, lián a tlejících stromů. Nic jiného tam není. Dokonce ani suché skvrny půdy, všude kolem jen blátivá břečka...

...I když to sama všechno víš...

Zakalená ,obloha' neustále vylévá bahnitě deště, jen v malých intervalech, a dává do toho matného světa jedovaté světlo umělých odrazů umělých ,sluncí'. Tyto odrazy vznikají v prostoru ,oblohy' jako nejasné záblesky světla, které vykukují z věčné mlhy, jež vše pokrývá mastnou špínou.

Tyto záblesky světla vytvářejí krystalické útvary, které se projevují na různých místech nekonečně rozvětvené pavučiny tohoto světa. Krystaly se skládají z hmoty antisvěta v podobě hvězdovitěho osmistěnu neboli merkaby a odrážejí světlo zpracované antisvětlem, které je do antisvěta nasáváno černými dírami z našeho světa, z živé části vesmíru.

Světlo nasávané určitým druhem černých děr přechází do antisvěta. A právě k těmto kosmickým objektům našeho světa jsou ve 3D připojeny ,přísavky' pavučiny ,bahenního světa'. Také do tohoto bahenního světa vedou zvláštní portály, vybudované temnými civilizacemi, které před mnoha miliony let vtrhly do našeho světa v této manvantaře, v epoše velké zápalné oběti, o níž se zde již mnohokrát vyprávělo (viz další témata).

Mnoho takových portálů vybudovali i vazalové vetřelců světů, Anunnaki - černí reptoidi a insektoidi. Takové portály jsou na Venuši, Saturnu a největší na černém Slunci (viz téma: Démonické světlo černého Slunce - Šivovo poselství). Je pravda, že portál již není spojen s 3D a je plně otevřen pouze ve 2D, kde je Černé slunce viditelné a projevuje se. Ve 2D existují portály do oné pavučiny bahenního světa na Zemi a dalších planetách Sluneční soustavy. Podobné věci existují na 2D úrovni i v jiných soustavách a galaxiích.

Tyto portály jsou podporovány energiemi Samaela neboli velkou struskou vesmíru, nahromaděnou na dně antisvěta, která ještě nemůže být plně zpracována éterem vesmíru ani během Brahmovy noci a zůstala zde od minulých manvantar (viz téma: Tajemství vesmírného vejce).

Portály v 3D, například na Venuši, jsou podporovány také pomocí energie rir, která je generována dvojitou černou dírou Nibiru, na Zemi mylně nazývanou jako planeta (viz další témata).

Těmito portály je také pohlcováno světlo, zvláště silně je pohlcováno Černým sluncem z obyčejného Slunce známého všem na Zemi. Stejný princip tedy pohlcuje i světlo a energii také ostatních hvězd našeho vesmíru a to vše je posíláno do antisvěta a do toho z jeho světů, o kterém dnes hovoříme.

V bahenní pavučině je světlo zachyceno těmito merkabami, a začne se odrážet od jejich krystalické struktury, čímž osvětlí bahenní svět a naplní ho teplem. Na pozemské poměry je tam také velké vedro, jako ve věčných tropech, ale někdy se břečka vaří a vedro se stává obludným.

Právě tyto portály do sebe nasávají duše těch, kterým hierarchové antisvěta slíbili věčný fyzický život a zdraví za jejich zásluhy antisvětu.

Projevují se fyzicky podle představ tohoto světa a berou na sebe tělo, projevujíce se přímo z látky této břečky. V tomto světě neexistuje plození a dětství, tělo se získává projevem ducha, stejně jako v mnoha světech horního 2D nižšího astrálu v našem světě, tak i v antisvětě.

Ve světlych světech dochází k podobnému mechanismu manifestace ducha do místní hmoty ve vyšším astrálu 4D světa a ve vyšších vrstvách 6D světa, i v 7D světě - kde už vůbec neexistuje takzvané ‚tělo‘, ale jednoduše se tak získávají formy...

Duch se projevuje tak, jak je ve své podstatě. Na základě této podstaty se mu utvářejí formy, které se projevují v hustší podobě těla. Proto jsou v nižších světech formy strašné dokonce i podle lidských představ jen proto, že taková je podstata ducha těch, kdo tam pobývají. Sestoupí-li tam světlý duch, aby splnil své úkoly, nebude mít podobu nestvůry, ale spíše hněvivé hypostáze světelného obrazu. Taková vyobrazení dákiní i mé v podobě Kálí se vyskytují v buddhistické a hinduistické tradici.

Třebaže kultury, které tyto symboly neznají, nebo prostě lidé, kteří neznají pravou podstatu těchto vyobrazení, nás mylně považují za démonky, protože máme zlostný výraz v obličejí, černou barvu pleti a ozdoby z lebek a kostí nebo v rukou zbraně. Ale právě takovou nebo jí blízkou podobu na sebe bereme, když sestupujeme do nejtěžších světů, včetně antisvěta. Ale to už víš...

Stejně jako víš, že se do tohoto antisvětského bahenního světa od jeho stvoření Luciferem nedostal žádný světlý duch, protože je nemožné, aby ho někdo opustil. Teprve nedávno, poté, co se 108 duchů, kteří se obětovali v zájmu pokračování existence našeho vesmíru, proměnilo v duchy-blesky (viz téma: Nebeské a pozemské války), se to stalo možným právě pro duchy-blesky. A to pouze v plně projevené energii šaktí, tedy duchů - dákiní (viz téma: Šaktí - síla bytí). Ačkoli, když jsme tam šli, nevěděli jsme, že se vrátíme, a nedoufali jsme...

Každý duch, který se tam dostane, okamžitě získá tělo, stejné v pocitech jako v hustém fyzickém světě. Všichni padlí duchové se tam projevují tímto způsobem. A tam jsou velmi zlí nebo chlípni nebo všichni dohromady, neboť se projevují v podstatě, kterou jsou. Ano, tam získávají věčný život a nemohou se navzájem zabít, ačkoli se o to v divokém hněvu neustále pokoušejí, řežou si navzájem těla, okamžitě si zhmotňujíce zbraně z téže břečky. Jenže zbraně stejně jako těla už nejsou z bahna, byť jsou jím zcela pokryty, ale ze skutečného železa. Oheň ani jiné než chladné zbraně v něm nemohou existovat.

Nemohou se však navzájem zabít. Stejná břečka nedovoluje tělům zemřít a velmi rychle hojí nejhorší zranění, nedovoluje tělům onemocnět.

Abyste tam zemřeli, stačí zabít vlastní tělo probodnutím těmi kopími a noži, které se tam zhmotňují. Toho je však schopen jen málokterý z démonů, kteří se tam vydali.

A ti, kteří si uvědomili, že tento svět je strašný a nemá nic společného s tím, co slibovali hierarchové antisvěta, a přesto byli schopni zabít své tělo a vyjít ven... se ocitli v takzvané nadstavbě tohoto světa. Ten svět je totiž rozvrstvený. Duchové, kteří se ocitnou bez těla, se dostanou do zdejší říše stínů, kde vládne věčné pološero a pustá propast, jejíž prostor ústí do soustavy černých děr vedoucích do Utilizátoru antisvěta. Z tohoto prostoru není pro nikoho jiné cesty ven než do černé díry Utilizátoru.

Duchové, kteří se tam ocitnou, se buď drží prostoru, aby nespadli do propasti Utilizátoru, a s touto touhou padají zpět do břečky a znovu získávají svá těla a pokračují ve stejné existenci. Nebo jsou zničeni v černých dírách vedoucích do Utilizátoru a v samotném Utilizátoru v inertním éteru spolu se svým duchovním zrnem navždy zahynou jako duch.

Tento prostor se zdá nekonečný, ale není možné se v něm nikam pohnout a nevyhnutelný trychtýř černé díry se neustále blíží. To je relativně vzato prostor -1, ale prakticky se neliší od našeho prostoru +1, nekonečného bodu plynoucího do nulového prostoru Utilizátoru, a to jak z plusové strany našeho světa, tak z mínusové strany antisvěta.

Vždyť tento svět je tak i koncipován, jako past pro duchy. Hierarchové antisvěta a Lucifer v něm speciálně drží padlé duchy, neboť v těchto podmínkách do nekonečna generují temným hierarchům spoustu velmi potřebných energií, které se používají k napájení objektů antisvěta v nízkých dimenzích našeho světa.

Ukazuje se tedy, že samotné Černé slunce, o kterém jsme zde již jednou hovořili (viz téma: Démonické světlo Černého slunce - Šivovo poselství), může existovat v první i druhé konvenční dimenzi našeho vesmíru pouze díky neustálému toku energií, které vytvářejí padlí duchové - démoni bahenního světa. Ano, tak mohutný objekt, jakým je Černé slunce a jeho duchovní hierarcha z antisvěta Belzebub, (staví si své tělo v podobě Černého slunce ve 2D i 1D) se podporuje právě těmito energiemi. Proto je pro temné hierarchy tak důležité, aby tam shromáždili co nejvíce padlých duchů z vesmíru. Vždyť nejen Země sama je tam ,odvádí‘.

Padlí duchové z různých světů tam padají v naději, že získají věčný fyzický život a zdraví, nebo jsou tam spíše posíláni proudy Samaela, které ovládají hierarchové antisvěta. A tak tito hierarchové ,plní‘ své sliby a neustálým léčením dávají duchům nesmrtelná fyzická těla.

Vládcem tohoto světa byl donedávna bahenní démon takzvaný Malakoda, syn samotného Samaela, neboli démon strusky. Nikdy nebyl ve světlých světech. Jedná se o ducha, jenž si uvědomoval sám sebe již v hlubinách antisvěta, který byl získán z fragmentů padlých duchů za všechny předchozí manvantary existence našeho vesmíru.

A pokud samotná nevědomá struska je Samael, pak tato její vědomá část dostala jméno Malakoda od adeptů, kteří znají temné světy.

...Aby se nějakým způsobem oslabili síly Černého slunce v našem světě, a tedy získala možnost dále odstraňovat konstrukce černých civilizací, které z tohoto světa dělají surovinovou farmu, bylo nutné něco udělat s energiemi bahenního experimentálního světa. Zejména před nedávnem během války s temnými silami už duchové-blesky (viz další témata) na Venuši ve 2D otevřeli obrovský portál, vedoucí do onoho bahenního světa... Samotný éter vesmíru jako by dával duchům-bleskům znamení, že je zbytečné něco dále podnikat bez eliminace alespoň částečné energie bahenního světa.

Ale do té doby se odtamtud žádný světlý duch nedokázal vrátit, a třebaže se mu podařilo projít, zemřel nebo se proměnil v jednoho z bahenních démonů, který nebyl schopen past opustit.

Ačkoli, jak jsme pochopili, Lucifer možná sám lákal duchy-blesky do této své pasti, aby se jich navždy zbavil, vždyť tato past ho ještě nikdy nezklamala.

Ale duchové-blesky, přesněji dákini, naplněné energií Šaktí v plné míře, se přesto rozhodli, vždyť neexistoval jiný způsob, jak oslabit proudy Černého slunce. Stalo se tak docela nedávno, už letos podle pozemských výpočtů...

...I když sama všechno víš a všechno si pamatuješ.“

...Náhle tvář Kálí zmizela a místo ní se vytvořil mocný duhový vír. A teď se všechno kolem stalo tímto vírem a vpředu se otevřel tunel. Tam, v něm, v černé tmě se objevila planeta.

Hle, je blíž a blíž. Hutná, hustá atmosféra se změnila v oceán rudomodrých mraků. Teď už ale byly dole vidět ohnivé řeky a jezera lávy. Vše zahaloval nekonečný dým a černá mračna sopečného popela se plížila velmi nízko k povrchu.

Udeřil do nich oslepující blesk a já v něm na okamžik spatřila tvář Kálí a pak jsem pocítila divokou energii, protože i já jsem byla... bleskem, který roztrhal obrovský mrak, jenž se mu připlétl do cesty. Někde poblíž se rvaly další blesky-bratři, a dole zela podivná díra.

Pulzuje a... vtahuje prostor. A já někde uvnitř sebe s jistotou vím, že odtud není cesty zpět a nikdo se nemůže vrátit... Ale jiná cesta není, pokud tam nepůjdete, tento prostor se postupně zaplní těmi zhoubnými energiemi a Černé slunce získá sílu otevřít portál do 3D a projeví se tam, začne pohlcovat Slunce jako projevená černá díra, nejprve malá, ale pak neustále rostoucí. A to dá příležitost systému Nibiru, aby se přiblížil a stal se druhým Sluncem, které údajně zachrání život... A dál už ani nechci spekulovat... Veškeré naše úsilí se stane zbytečným a nejlepší, co může být, je uzavření prostoru tohoto světa

...Ale stále je tu šance. A jiná cesta neexistuje. Jeden po druhém začaly do pulzující díry vlétat blesky a teď už i mě objala svou obludnou hustotou, drtíce svou podstatou.

Byla tma jako v pytli, ale vědomí nezmizelo, nikdo neví, co bude dál... Najednou však vědomí prořízlo podivné mračné světlo a přišel pocit těla. Jenže to bylo celé pokryté hustým mastným bahnem, protože se podivně vynořilo z nekonečné bažiny táhnoucí se až k nekonečnému obzoru.

Nad ostrůvky hustého bahna vyčnívajícími tu a tam z černé vody se vznášela kalná, lepkavá mlha, která vše pokrývala vrstvou stejného bahna. Nyní se však její chuchvalce rozptýlily a na obzoru se objevily paprsky podivného slunce, které se v mnoha odlescích odrážely na šedé, neprostupné obloze.

Najednou se z ničeho nic začaly z břechky vynořovat strašlivá monstra s obludnými tlamami, tlapami, drápy, ploutvemi a chapadly. Některá vypadala jako obří hmyz, jiné jako podivní obojživelníci, ale s tělem člověka... Mnohé z nich okamžitě získala ostré jako břitva píky, nože, sekery, kopí a dýky nepochopitelných konstrukcí...

Uvědomila jsem si, že takové zbraně se tu zhmotní samy, pokud je někdo chce mít, a hned se mi v ruce objevil podivný ani oštěp, ani sekera...

Divoké výkřiky ohlásily tento podivný svět. Tito démoni na nás zaútočili. A všichni jsme se zde projevili stejným způsobem, vynořili jsme se z této břechky a zhmotnili místní zbraně.

...Vše se smísilo v jediném chaosu a v divoké touze očistit prostor od této nečistoty. Zuřivost zcela pronikla a stala se podstatou, a nezbylo nic než ona, a

všechno je zapomenuto, kdo jsem a že existuji. „Já“ zmizelo spolu s vědomím, zůstala jen síla proudu, jeho síla a zuřivost... A není ji možné zastavit... Šaktí.

A těla těchto monster jsou rozmetána na kusy nabroušenými kopími a sekerami... Jejich duchové kupodivu vzlétají vzhůru, vždyť nemohou se navzájem zabít a vypustit své duchy. Ale oni stále přicházejí a přicházejí a toto peklo v kaši a břečce je nekonečné... Nebe, přeplněné duchy zesnulých démonů, téměř zčernalo a jen tvrdé paprsky podivného světla je dál pronikají jako světelné sloupy.

Ale jsou hrozní. Toto světlo přináší zapomnění, tíží a vše je zapomenuto v podivném spánku... Jen síla proudu, stejná zuřivost námahou vůle strhne závoj a znovu se ponoří do hluku děsivého boje a znovu... Hlava jakéhosi démona padá do břečky...

Najednou se z černé oblohy vyvalil mocný déšť stejné břečky... Zřejmě se tam dostali duchové... ale to není vše... Už se musí objevit, pán tohoto světa.

...A už je tady... Z hlubin černé břečky náhle vystoupil sloup mastného bahna a začal se měnit v děsivou příšeru gigantických rozměrů, složenou z mnoha chapadel a drápotivých háků, s obrovskou tlamou a nemrkajícíma ohnivě rudýma očima...

Okamžitě spálí vše, co mu stojí v cestě, a břečka se vaří od jeho pohledu, ale umírající spálení démoni padající do břečky znovu povstávají, již uzdraveni se znovuobjevenými ztracenými končetinami.

Pekelný démon žhne divokou bolestí, ale síla vzteku z toho je teprve silnější. Naše kopí jsou jako nůž, a kopí se zakousnou do jeho odporného masa a on začne slábnout... A teď poslední rána sekerou do strašlivého krku prorazí pekelné maso s hrozným křupnutím.

Černý dým se valil k pošmourné obloze a tam začal nabývat tvaru těla, které začala nasávat břečka dole.

...Je čas. Ale je nemožné se odtud nějak dostat. Existuje pouze jeden jediný způsob. A já ho znám. Síla hněvu Šaktí smete vše, co jí stojí v cestě, a bez ohledu na strašnou bolest. Ať totéž kopí pronikne mým tělem... Toto je jediný způsob, jak odejít... Pouze rozřezáním vlastního těla, utkaného tímto světem.

Ale bolest není věčná a temné zapomnění okamžitě pomine a ty už vidíš, jak skrz naskrz probodnuté tělo se noří do bažiny.

Ale před námi je prázdnota... Šedá, neproniknutelná a nikdo tu není... Tady se nikdo navzájem nevidí... Tady je vidět jen pán tohoto světa a ti démoni, ze kterých jsme odstranili těla, ale my, bratři, se tady nevidíme... Podivná síla kamsi vleče a sílí a sílí... Ano, to je on, vír Utilizátora, jeho moc sem proniká... Ale nemůžu odejít sama, jinak nebude úkol splněn...

Bělavé stíny se drží neviditelných bariér a snaží se udržet, ale z nějakého důvodu do nich můžeš strčit a ony se odtrhnou a s divokým řevem vletí do toho víru, který je bezhlučný... Ale je slyšet v pulzování samotného prostoru, naplněného divokou hrůzou umírajících démonů...

...Ale teď se přede mnou objevila beztvará postava Malokoda, zbavená těla, zuřil, protože ho tu ještě nikdo nikdy o tělo nepřipravil, jen on sám, když chtěl, byl schopen jej dematerializovat, jediný ze zdejších démonů...

Při pohledu na něj se v hloubi mého vědomí znovu probudil vztek a vzplanul blesk... Znovu jsem si vzpomněla, že blesk může udeřit do té věci z hlubin pekel.

Ale blesk, který do něj udeřil, mu neublížil... a pak znovu prudký vzestup osvětlení...

...Zvláštní, všechno je tu zapomenuto a je to jako ve ztuhlém prostoru, kde se i zuřivost a blesky zastaví a vše se ponoří do podivného zapomnění zastaveného okamžiku.

Osvícení proniklo vědomí: vždyť za démonem je ten trychtýř, ale on do něj nebude moci vlézt, a on to ví, proto se nedrží prostoru, jako ti malí démoni, je velmi těžký.

...Ale už nemám žádné myšlenky, jen nutkání zničit ho za každou cenu, stejně odtud není cesta ven...

...Vrhajíc se do beztvaré masy netvora, vědomí téměř vyhasíná, drceno tíhou... A opět pekelná bolest, kterou nelze cítit nikde jinde, trhá vše na kusy a démona také... A démona také! A to je vítězství!... Náhle nastává naprosté zapomnění a vědomí se vytrácí...

...Ale zvláštním způsobem začínám znovu cítit vír, duhový vír, objevuje se odněkud vracející se vědomí a duchové bratrů jako z buddhistických fresek se objevují ve víru a jakoby se i oni znovu probouzeli, začínají vidět a uvědomovat si... Kálí je také mezi námi... Neviděli jsme se tam, ale každý udělal, co musel, a tak byl ten démon poražen, i když část z něj, část jeho strusky stále nemohla být vtažena do černé díry Utilizátora, spadla na dno světů do toho harampádí - Samaela...

Ale jak jsme zase dopadli? ...Vždyť tam nebyla žádná cesta ven... Jen Nekonečno velkého Bytí ví, jen impulsy toku Šaktí, a nikdo jiný...

...Ale zase se vše kolem roztočilo v duhovém víru a Kálí opět odněkud pokračovala ve svém vyprávění...

„...Duchové, kteří se stali démony, se jako duše zaprodali hierarchům antisvěta, Luciferovi a jeho démonům, a sami si zvolili tento svět... Ano, zvolili. Chtěli fyzickou nesmrtelnost a nemožnost fyzické smrti... A dostali vše, co chtěli... Ale chtějí tam takový život? Mnozí z nich chtějí ten svět opustit, ale chybí jim síla ducha, neboť je

přemáhá vlastní osobnost a strach o osobní existenci, a tak si opět volí život svým strachem... ten život...

Lucifer zdeformoval éter, když udělal tuto past, ten svět, zdeformoval, zkroutil, zlomil ten éter, který existuje ve Vesmíru v té dimenzi. Ale vždyť ti démoni si sami zvolili nesmrtelnost těl... Jen si toho podvodu nevšimli... Ale Lucifer je lstivý...

Síly antisvěta, Lucifer a další hierarchové pekel využívají energie démonů, kteří se snaží dostat ven a zároveň se snaží přežít jako tělo, přežít jako osobnost...

Právě tato energie rozporu, propletená s obludným strachem ze smrti, a zároveň touhou po vlastní smrti tam jako jediné cestě ven, je pro Lucifera velmi důležitá. Pro budování jeho světů, pro manifestaci antisvětských objektů v nižších dimenzích našeho světa, a dokonce jako zdroj pro generování energie rir mimo systém Nibiru, jako rezervní varianta surovin pro energii rir, kdyby náhle systém Nibiru selhal...

Tento napůl rozvětvený antisvět může být zcela zničen snad jen samotným duchem Absolutna v noci Brahmy. Takové útvary v antisvětě lze odstranit pouze tímto způsobem... Zatím duchové-bojovníci pouze oslabují vliv onoho světa na náš svět, naši část Vesmíru, a snaží se odtrhnout jeho přísavky od světů, které ještě mají alespoň malou možnost záchrany.

Ano, duchové-bojovníci, kteří se při umírání stávají duchy-blesky a spojují energie, z nichž se skládají, s těmito démony, aby se stali o něco lehčími a mohli být zlikvidováni velkým Utilizátorem vesmíru před Brahmovou nocí...

Umírají jako duchové, vzdávajíce se toho, z čeho jsou sami stvořeni, a látají sami sebou, během bitev trhajíce prostor, aby těmito dírami nemohly temné síly proniknout do jiných světů, zcela shoří jako duchové, jako vědomí, bez naděje na přežití.

Pouze samotné Nekonečno Bytí, Éter, Prázdnota za hranicemi Vesmíru, cítící tento impuls jako výbušnou vlnu při smrti ducha, je znovu přivádí zpět ze svého Éteru, ze svých energií. A takto se znovu projevují.

Ale to se děje jen proto, že se plně smíří se svým zánikem a v nic nedoufají, vůbec na sebe nemyslí, ničí v sobě osobnost, jinak stačí jediný okamžik myšlenky na sebe a Nekonečnost bytí takového ducha nevrátí, v jeho éteru, v jeho strukturách prostě nebude ta vlna...

...Možná je potřeba na Zemi vědět, co dělají bojovníci světla a jak jsou tu proto, aby zachránili tento vesmír, a ne proto, aby zůstali ve věčném blahu ráje... A jaké světy jsou v antisvětě, jaké nebezpečí představují... A co může vést k prodeji duše temným hierarchům a démonům za fyzickou nesmrtelnost těla a věčný život s věčným mládím ve skutečnosti...

... Nyní je čas sklizně. Ti, kdo zůstanou v tělesnosti a budou za každou cenu lpět na fyzickém životě a světském pohodlí, se budou dále reinkarnovat do stejných světů, ti, kdo za to zaprodali svou duši, půjdou do antisvěta.

Vlastnosti éteru se v důsledku těchto bojů mění každým dnem. Ať je to o mikron, který není pro nikoho viditelný, ať to ještě není na hmotné fyzické úrovni, ale vše je velmi tvrdé a nikdo nemůže očekávat žádnou přízeň. Nastal čas, aby se každý duch rozhodl, zda je rozvinutý, nebo ne. Pokud se nerozvine, vrátí se zpět do zvířecí říše... Nebude se kam schovat, ani do lesů. Nebude úniku před podmínkami inkarnace a životními lekcemi, zkouškami pro ducha," pronesla pomalu netečná Kálí a její ohnivá tvář zmizela v duhové záři.

...Jen rudý úsvit plápolá na ještě spícím nebi. Zasněžené vrcholky hor se zbarvily do barvy bordó. Mlha stoupající ze dna údolí se postupně začala rozpouštět a další poryv větru zvedl její chuchvalce.

Dole už je vidět rozbouřený proud, který proráží skály do dosud černé soutěsky. Ale poryvy větru jsou silnější a silnější. A někde v dálce se ozývaly hromy...

Zapsala Valeria Kolcova 25.04.23